

Neljä veljestä

Olipa kerran maanviljelijä, jolla oli neljä poikaa. Heidän nimensä olivat Alfredo, Bernardo, Ernesto ja Pedro. Alfredo, Bernardo ja Ernesto eivät halunneet jatkaa isänsä jalanjäljissä. Heidän mielestään maatalon työt olivat liian raskaita ja elämä maaseudulla pitkästyttävää. Pedro puolestaan rakasti maatalon töitä.

Eräänä päivänä Alfredo, Bernardo ja Ernesto ilmoittivat isälleen: ”Olemme päättäneet, että me neljä veljestä lähdemme suureen maailmaan etsimään onneamme.”

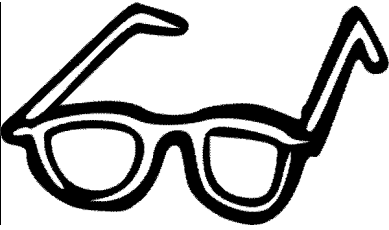
”Kiitos vain, mutta minä jään mieluummin tänne”, Pedro sanoi. ”Ei käy”, Alfredo ilmoitti.

Isä oli surullinen, mutta antoi vähistä rahoistaan jokaiselle pojalle yhden hopeapeson, halasi heitä ja lähetti matkaan. Alfredo, Bernardo ja Ernesto kiskoivat Pedroa perässään, kunnes he tulivat neljän tien risteykseen. Alfredo sanoi: ”Nyt menemme kaikki omaa tietä. Vuoden ja yhden päivän kuluttua tapaamme kaikki tässä samassa paikassa.” Bernardo ja Ernesto nyökkäsivät hyväksyvästi, mutta Pedro sanoi: ”Kiitos vain, mutta minä menisin mieluummin kotiin.” Tämän ei käynyt veljille, vaan Alfredo, Bernardo ja Ernesto katsoivat, että Pedro lähti taivaltamaan omaa tietään. Sitten veljekset kääntyivät ja lähtivät kävelemään kukin eri suuntaan.

Alfredo oli kulkenut pari tuntia, kun rosvojoukko piiritti hänet. Rosvot ottivat hänen hopeapesonsa ja kaappasivat mukaansa. Alfredo osoitti kuitenkin olevansa niin huimapäinen, että rosvot tekivätkin hänestä johtajansa. Alfredo ryösti joukkoineen niin paljon kultaa ja aarteita, että Alfredosta tuli hyvin rikas.

Bernardo käveli omaa tietään, kunnes tapasi asetta kantavan miehen. Bernardo suostutteli miehen myymään aseensa hänelle yhdestä hopeapesosta. Bernardo meni metsään harjoittelemaan ampumista ja sinnikkään harjoittelun myötä tulikin hyvin taitavaksi. Hän voitti lukuisissa ampumakilpailuissa niin paljon palkintoja, että hänestä tuli hyvin rikas.

Ernesto taivalsi omaa tietään ja tapasi matkallaan miehen, jolla oli päässään hyvin kummalliset lasit. ”Mitä sinä teet?”

Ernesto kysyi. ”Näillä silmälaseilla näen kaiken, mitä maailmassa tapahtuu. Tuolla Kiinan keisari juo teetä”, mies

vastasi. Ernesto pyysi miestä myymään lasit itselleen yhdestä

hopeapesosta. Ernesto käveli lähimpään kaupunkiin, jossa ihmiset maksoivat hänelle paljon rahaa saadakseen kuulla, mitä maailmassa tapahtuu. Hänestä tuli hyvin rikas.

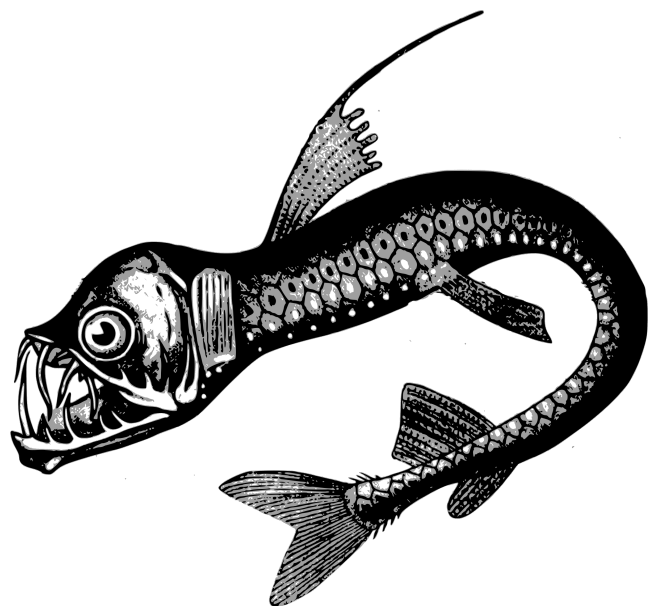
Pedro raahusti omalla tiellään. Hän tapasi sepän ja jäi katsomaan, kuinka tämä korjasi patoja, pannuja ja muita esineitä. ”Tuossapa hyödyllinen ammatti”, Pedro ajatteli.

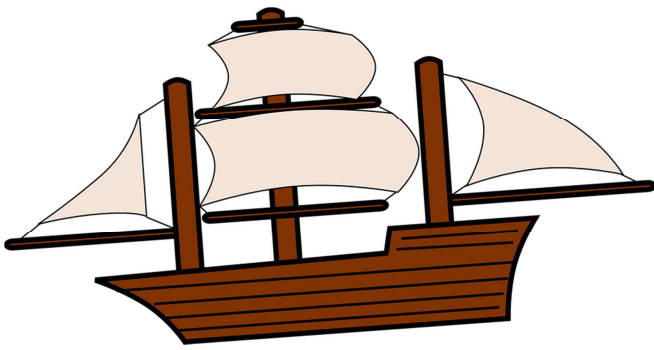
”Opetatko minua, jos maksan sinulle yhden hopeapeson?” hän kysyi sepältä. Seppä oli mielissään ja opetti Pedrolle kaiken osaamansa. Pedro ei ansainnut paljon rahaa, mutta hänestä tuli todella taitava sepän työssä.

Vuoden ja yhden päivän kuluttua veljekset tapasivat sovitulla paikalla. He kertoivat toisilleen kaikesta, mitä olivat vuoden aikana tehneet. ”Nyt lähdemme seikkailemaan”, Alfredo päätti. ”Kiitos vain, mutta minä menisin mieluummin kotiin”, Pedro sanoi.

Ernesto laittoi silmälasit nenälleen. ”Näen prinsessan, joka on vankina saarella. Saarta vartioi julma merihirviö. Kuningas on luvannut, että kuka prinsessan pelastaa, saa hänet puolisoikseen.”

”Hienoa! Pelastamme prinsessan ja yksi meistä saa hänet puolisoikseen”, Alfredo innostui. ”Kiitos vain, mutta minä menisin mieluummin kotiin”, Pedro sanoi.

Alfredo, Bernardo ja Ernesto kulkivat tietä myöten vastahakoinen Pedro perässään. He kulkivat läpi metsän ja yli vuorten, kunnes lopulta tulivat meren rantaan. Rannassa oli laiva, jolla veljekset saattoivat päästä saareen. ”Meidän on odotettava, kunnes on pimeä ja merihirviö nukkuu”, Alfredo päätti.

Yöllä veljekset purjehtivat saareen ja ohittivat nukkuvan merihirviön. He herättivät prinsessan ja johdattivat hänet laivaan. Juuri kun veljekset olivat työntämässä laivaa merelle, Ernesto astui merihirviön hännän päälle. Merihirviö heräsi kauheasti karjaisten ja lähti ajamaan heitä takaa. Bernardo ampui merihirviötä, jolloin se vajosi kuolleena meren pohjaan. Hirviö ehti kuitenkin iskeä hännällään laivan kylkeen niin, että siihen tuli suuri reikä. Pedro tarttui työkaluihinsa ja korjasi laivan. Veljekset ja prinsessa pääsivät purjehtimaan turvallisesti rantaan.

Veljekset veivät prinsessan kuninkaan luo. Kiitollinen kuningas halasi tyttärtään ja kysyi: ”Kuka teistä saa tyttäreni puolisoiseksi?” ”Minä. Minä sieppasin hänet saaresta laivaan”, Alfredo ilmoitti. ”Minä ammuin merihirviön”, huudahti Bernardo. ”Mutta minä olin se, joka näki, että prinsessa on saarella”, Ernesto huusi.

Kuningas pyöritti päätään, katsoi Pedroon ja kysyi: ”Mitä sinä teit?” ”Minä korjasin laivan, kun se oli uppoamaisillaan ja olimme kaikki hukkuu”, Pedro vastasi. ”Siinä tapauksessa sinä saat tyttäreni puolisoiksi ja saat asua palatsissani”, kuningas päätti. Veljekset eivät uskaltaneet väittää vastaan.

”Kiitos paljon, mutta minä menisin mieluummin kotiin”, hän sanoi. Prinsessa ilahtui, sillä hän oli aina halunnut puolisoiseksi maanviljelijän. Niinpä Pedro palasi isänsä maatilalle prinsessa mukanaan.

Uudelleen kirjoittanut Iina Kaulio seuraavan kirjan pohjalta:

Amery Heather (2001); Satumatka maailman ympäri (suom. Vuorinen Minna).

Kuvat Clipart ja Pixabay

